

Kelly Barnhill

BEVEIK TIKRA
DŽEKO
ISTORIJA

BEVEIK TIKRA
DŽEKO
ISTORIJA

Versta iš:
Kelly Barnhill
THE MOSTLY TRUE STORY OF JACK
Little, Brown and Company, New York,
2011

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, Kelly Barnhill, 2011

© Viršelio iliustracija, Iacopo Bruno

Little, Brown and Company pavadinimas ir logotipas yra
Hachette Book Group, Inc prekės ženklas.

Pirmą kartą 2011 metais anglų kalba JAV pavadinimu
The Mostly True Story of Jack išleido *Little, Brown and Company*,
Jungtinės Amerikos Valstijos.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Simply Enormous Dragon
LLC, Writers House LLC* (Niujorkas, Jungtinės Amerikos
Valstijos), *Andrew Nurnberg Associates Limited* (Londonas,
Jungtinė Karalystė), *ANA Baltic Ltd.* (Ryga, Latvija).

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Gerda Šalengaitė, 2020

© Leidykla „Nieko rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-834-1

Kelly Barnhill

BEVEIK TIKRA
DŽEKO
ISTORIJA

Iš anglų kalbos vertė Gerda Šalengaitė

Vilnius

2022

Elai,
kuri skaitė šiuos puslapius ir pasakė,
kad jie „ne tokie jau blogi“,

Kordelijai,
kuri apie motinas turi tvirtą nuomonę –
gerą, blogą ir atvirkščiai,

ir Leo,
norėjusiam, kad parašyčiau knygą, kurioje būtų
drakonas (gal kitą kartą – meilė).

Ši knyga su meile ir dėkingumu skirta jiems.

**Šiame pasaulyje
nėra absoliučios tiesos
ar absoliutaus melo.
Yra tik *beveik*.
Kurį žodžio *beveik* pusę esi
pasirengęs priimti,
priklauso nuo tavęs.**

Klaivas Ficpatrikas
Pasakos iš Niekur (ar Visur)

Pirmas skyrius

JIE PASTEBI

Pirmasis sužinojo Frenkis. Jis daugybę dalykų sužinodavo pirmasis, tačiau kadangi nekalbėjo nuo aštuonerių, visai nebuvo svarbu, *ką* jis žinojo. Jis niekam negalėjo papasakoti. Juk jie vis tiek nieko negirdėjo. Frenkis sėdėjo prie vakarienės stalo knebinėdamas bulves ir kiaulienos kepsnį, kai iš plačių prerijos plotų atošė garsas. Vienut vienutėlė aukšta nata, kaip varpelio skambtelėjimas. Šeimynykščiai pavalgė, nusivalė burnas ir atsiprašę pakilo nuo stalo. Jie garso neišgirdo.

Frenkis perbraukė kairiąja ranka per randų pynę, besiraitančią per pusę jo veido. Niekas nežinojo, kas jam tuos randus įrėžė ar kas nutiko tuomet, kai būdamas aštuonerių buvo pagrobtas, o praėjus dviem mėnesiams grąžintas – jau subjaurotas ir nepratariantis nė žodžio. Frenkis nesakė, *negalėjo* pasakyti. Po šitiek metų randai vis dar buvo paburkę, skaudūs ir labai labai raudoni. Vaikai miestelyje jį vadino Kirstaveidžiu ar Išsigimėliu. Motina guodė, kad jo veidas atrodo kaip rožių laukas, bet ji *nežinojo*, kad tie randai turėjo prisiminimus. Jie kai ką *žinojo*.

Tai ateina, – sakė jam randai. – *Tai grįžo*, – šnabždėjo jie. *Ne*, – galvojo Frenkis, purtydamas galvą.

– *Ne* tai. Jis. *Jis ateina*.

Tą naktį Frenkio dvygnė sesuo Vendė pabudo susapnavusi varpelių skambesį. Ji atsisėdo lovoje plačiai atmerkusi akis ir švokšdama. Naktis buvo tyli, išskyrus ankstyvas svirplių, besiruošiančių visą vasarą truksiantiems refrenams galiniame kieme, melodijas.

Tačiau ji kažką užuodė. Kažką saldaus ir keisto, ko nebuvo užuodusi nuo to laiko, kai jiedu su broliu buvo aštuonerių, nuo tų metų, kai jos brolis pradingo ir vėl grįžo.

– Koks čia kvapas? – paklausė ji motinos per pusryčius.

– Šoninė, – atsakė motina, paduodama jai lėkštę.

– Ne tas kvapas, kitas. Tas saldus kvapas.

– Šoninė saldi, – pavargusiu balsu ištare motina, pildama kavą į apskilusį mėlyną puodelį. Paskui išgėrė ją dviem greitais dideliais gurkšniais ir susiraukė.

– Valgyk savo šoninę, – paliepė. – Norėčiau, kad paskutinę mokslo metų dieną bent kartą būtum mokykloje laiku. Galbūt taip galėsime apgauti tavo mokytojus, kad iš tavęs daugiau tikėtusi *kitais* metais.

Neišdegs, – norėjo sakyti Vendė, bet nepasakė. Motina pakėlė sunkų šunų ėdalo maišą ir nunešė jį į galinį kiemą, iki apsiseilėjimo pradžiugindama jų tris labai didelius, labai triukšmingus ir labai kvailus šunis.

– Šiaip ar taip, – pratarė Vendė pilna burna maisto, – šoninė nėra saldi. Tačiau motina jau buvo išėjusi iš kambario ir jos nebegirdėjo.

Frenkis patyliukais nulipo laiptais, jau apsirengęs, nusiprausęs, susišukavęs ir pasiruošęs išeiti.

Kaip visada, – pamanė Vendė, nurydama gurkšnį apelsinų sulčių. Brolis atsisėdo šalia ir paėmė jos ranką.

– Frenki, – tarė ji, nors žinojo, kad jis negali atsakyti. – Ar užuodi tą?.. – Frenkis kilstelėjo mergaitės ranką sau prie veido, pridėdamas jos pirštus prie savo sumaitoto skruosto. – Frenki, aš rimtai. Nenoriu liesti tavo randų, aš... – Ji aiktelėjo. Randai po jos pirštais degė ir plerpė.

Frenkis žvelgė į seserį ramiomis nemirksinčiomis akimis.

– O, – tepasakė ji, jusdama, kaip pasunkėja skrandis. Mergaitė pasisuko į vakarinį langą ir pajuto, kaip keliai ima virpėti. – *O, ne.*

Priemiestyje gyvenantis geriausias Vendės draugas Andersas pajuto kai ką, ko negalėjo paaiškinti žodžiais. Didžiąją ankstyvo ryto dalį jis tiesiog prastovėjo su keturiais vyresniais broliais, remdamasis į saulės apšviestą pilkos daržinės sieną, kol jo tėtis ir vyriausias brolis Larsas krovė traktorių ir sunkvežimį. Visi Nilsonų berniukai įteikė mokytojams tėvų parašytus raštelius, kad vaikų reikia laukuose, tad jie paskutinę mokslo metų savaitę mokykloje nebūsią. Ūkininkavimo darbai, laimei, niekada nesikirto su pamokomis, tad berniukai galėjo atiduoti knygas ir kibti į darbą.

Tik ne Andersas.

Kadangi jam buvo trylika, jis tam buvo metais per jaunas.

Kitais metais, – sakė tėvas.

– Būk geras, mažasis broliuk, – erzino jį broliai iš sunkvežimio. – Stropiai mokykis, – žvengė nuvažiuodami.

Andersas nulydėjo juos, važiuojančius gerai suplūktu taku, galiniams ratams spjaudant dulkių kamuolius. Akimirksnį jų žvilgančios šviesios galvos tviskėjo pro rudą purvo debesį, bet vėliau matėsi vien tik purvo debesis, ir Andersas liko vienas.

Bet nei jo tėvas, nei broliai nežinojo, jog Andersas neturėjo nė menkiausio noro eiti į mokyklą. Kai sunkvežimis pradingo, berniukas pasisuko į platų laukų ruožą ir tolėliau stūksantį miškingą statų krantą ir nusiavė batus.

Nors diena jau įšilo ir ketino būti karšta, žemė vis dar buvo šalta, rami ir drėgna. Jis pradėjo eiti, nors nežinojo, kur galėtų keliauti. Tačiau jautė, kad kojos pačios nuves ten, kur bus įdomu. Visuomet nuvesdavo.

Tačiau sulig šeštuoju žingsniu jis pajuto kažką neįprasto – lyg dūzgesį žolėje. Sulig septintuoju žingsniu tas pojūtis sustiprėjo. Nužengus trisdešimt žingsnių, žemė badė pėdas tarsi elektrošoku. Jis jau buvo tai jautęs. Seniai seniai.

– Taigi, – ištarė garsiai. Bitės dūzgė, žemė gaudė ir netgi jo kaulai ir oda užė ir užė. – Taigi, tai grįžta. Dabar. Tiesa?

Andersas laukė, tarytum kažkas galėtų jam atsakyti – augantys kukurūzai, susiraižę medžiai, skaistus platus dangus. Niekas neatsakė. Bet kuriuo atveju jis buvo tikras, kad atsakymas yra „taip“.

Nusiimdamas žalsvą vintažinę kepuraitę nuo savo švie-
sių plaukų kupetos jis patrynė šiurkštų ruoželį tarp kaklo ir
skalpo. Vėjas plaikstėsi po margaspalvius laukus, švilpdamas
per plačias ūkininkų ūkių lygumas iki dangaus pakraščio, jis
kvepėjo išversta žeme, sausa sėkla ir trąšomis. Ir kažkuo kitu.
Kažkuo saldžiu ir vimdančiu tuo pat metu, tarytum į saldainį
būtų įmaišyta žiurknuodžių. Andersas parbėgo atgal ir pasiėmė
batus.

Tokiu atveju – mokykla, – nusprendė jis. Teliko viena diena.
Be to, jis privalėjo pasikalbėti su Vende.

Antras skyrius

KAŽKAS KITAS PASTEBI

Kleitonas Eiveris, aukštas, stambus trylikametis berniukas, gyveno pačiame gražiausiame name visame mieste. Visi tai žinojo. Namas stovėjo ant nedidelės kalvelės pačiame miesto centre, iš kairės jį supo prabangus koledžo miestelis, iš dešinės – siauras parkas, vedantis į miesto aikštę. Namo langai buvo vitražiniai, durys plačios, ąžuolinės, paauksuoti puošybos elementai dengė stogo apvadus. Tas namas, miesto aikštė, koledžas ir visi kiti svarbūs miesto statiniai buvo labai seniai pastatyti Kleitono proprosenelio. Nuo to laiko kiekvienas vėlesnės kartos ponas Eiveris buvo turtingas, galingas ir už viską atsakingas. Būti pono Eiverio, svarbiausio žmogaus mieste, sūnumi Kleitonui reiškė labai daug. Jam patiko būti įsitikinusiam, jog žmonės tai žino.

Eiverių namuose buvo kambarys, pavadintas Atsistatydinimo kambariu. Niekam, be jo tėvo, nebuvo leidžiama ten įeiti – nei Kleitonui, nei jo motinai, nei besisvečiuojantiems giminaičiams. Niekam.

Ir vis dėlto retkarčiais, vaikščiojant koridoriais, Kleitonui pasirodydavo, kad kitapus senų ąžuolinių durų girdi balsą. Tylų, šnabždesį primenantį balsą, lengvą it kiaulpienės pūkas. Ir kartais jo tėvas dar tyliau sušnabždėdavo atsakydamas.

Kleitonas beveik visą rytą ir pirmąją popietės pusę kaupė drąsą, kad prisiartintų prie durų. Niekad anksčiau jis nebuvo tėvui sutrukęs.

Berniukas pabeldė.

Ponas Eiveris priėjo prie durų ir plačiai jas atidarė. Jis giliai įkvėpė per nosį, sustingusi oda aplink jo plonas lūpas ir aštrų smakrą įsitraukė į vidų, tarytum vyras bandytų įsiurbti savo veidą pro šnerves.

– Kas yra. – Tėvas neklausė. Jis *pasakė*. Ponas Eiveris niekados neklausinėjo. Kleitonas žinojo, kad tai pareigų *būti už viską atsakingam* dalis.

– Tėti, kažkas negerai mano ausiai. – Kleitono ausis buvo ryškiai raudona nuo trynimo ir brūžinimo krumpliais.

– Trukdai mane dėl ausų, – suvampsėjo tėvas. – Sakyk savo motinai.

– Jau *sakiau*. Ji mano, kad mano ausiai nieko nėra ir kad aš viską išsigalvoju.

– Na, tai eik į savo kambarį.

– Bet aš *neišsigalvoju*. Man atrodo, kad ausyje yra vabalas ar kažkas tokio. Niežti ir raitosi, o aš negaliu ištraukti. *Jaučiu* tai. Tas kažkas leidžia ir leidžia keistą garsą. Kaip... varpeliai ar kažkas panašaus. – Tėvas kilstelėjo antakius. Jei Kleitonas būtų atidžiau stebėjęs, būtų pamatęs, kaip blyškios tėvo veido raukšlės dar labiau pabąla. – Mane tai varo *iš proto*, tėti. – Beviltiškai žvelgdamas į tėvą Kleitonas sugriebė savo dešiniąją ausį ir smarkiai timptelėjo.

– Tai prasidėjo šiandien, – nuleidęs balsą ištare tėvas, tarsi išsakydamas akivaizdų faktą.

– Šį rytą, – pasakė Kleitonas, apimtas palengvėjimo, kad tėvas ant jo nesupyko. – Bet visą dieną vis blogėja.

– Įdomu, – pratarė ponas Eiveris, pridėdamas pirštus prie lūpų. Jei Kleitonas ir pastebėjo nežymų didžiulį, grubių tėvo rankų virpėjimą ar lūpų drebulį, tai to nepasakė. – Eik į savo kambarį.

– Bet... – pradėjo berniukas.

– *Dabar!* – suriaumojo tėvas. Kleitonas spruko šalin it nudiėgtas.

Ponas Eiveris palaukė, kol sūnus nutolo koridoriumi. Kai aplink vėl pasidarė tylu, jis uždarė Atsistatydinimo kambario duris ir į jas atsirėmė. Įprastai vien kambario vaizdas ir jo prabanga – aksominės kėdės, raudonmedžio stalas, iš Sibiro atvežtos krištolinės taurės – būtų paguodę poną Eiverį. Bet tik ne dabar.

Jam reikės informacijos, tyrimų, ataskaitų. Taip pat kelių seklų. Dabar jam nevalia klysti. Tik ne vėl.

Jam taip pat reikės magijos. Daug magijos.

Trečias skyrius

AJOVA

Džekas sėdėjo ant galinės išsinuomoto automobilio sėdynės su atversta piešimo knygučiu ant kelių ir piešė varpelius. Jo motina su juo nesikalbėjo ištisas keturias valandas, nors tai visai nesvarbu. Ką dar buvo galima pasakyti? Jis jau ginčijosi, verkė, įtikinėjo, bet rezultatas buvo toks pat: jo tėvai po metų metus trukusių barnių pagaliau nusprendė, jog laikas sukti skirtingais keliais. Džekas turės visą vasarą praleisti pas gimines, kurių nepažinojo. Berniukas negalėjo tuo *patikėti*.

Džekas stebėjo, kaip dirbamos žemės laukai vilnijo ir tvino tarsi žalias vandenynas, besitęsiantis nuo kelio grindinio iki dangaus. Tamsėjantis rūko debesis pasirodė pačiame tiesaus kelio gale. Džekas prisimerkė, kad geriau išžiūrėtų. Berniukas pamanė, kad kažkuo tas rūko debesis atrodo *pažįstamas*, kai jis iš lėto įgavo kalvos formą, nors Džekas neprisiminė, kur (*ar iš viso*) per savo gyvenimą buvo tai matęs.

Džekas ryžtingai užvertė savo piešimo knygučią, tvirtai perjuosė guminę juostelę ir įsidėjo į savo kelioninį krepšį. Akimirka jis palaikė ranką krepšyje, pirštais liedsdamas švitriniu popieriumi padengtos riedlentės, besislepiančios krepšio gilumoje, paviršių. Jei motina būtų žinojusi, niekuomet nebūtų leidusi jam pasilikti riedlentės. Vis dėlto tai buvo vyresniojo brolio dovana – nors

ir netikėta dovana – ir vienintelis dalykas, kuris bent truputį galėjo palengvinti jo buvimą Ajovoje, tad Džekas neketino jos atsisakyti. Bet koku atveju – ne be kovos. Berniukas užtraukė krepšio užtrauktuką ir pažvelgė į lauką.

– Ar mes čia ir važiuojame? – paklausė rodydamas į kalvą priešais, tačiau motina kalbėjo telefonu su savo viršininku ir jo negirdėjo. Džekas nusprendė nekreipti į tai dėmesio. Nieko čia naujo, pamanė. Motina dažnai jo nepastebėdavo. Ir negirdėdavo. Ir dažniausiai jo net *nematydavo*. Taip pat elgėsi ir tėvas. Tačiau berniukas jų nekaltino. Kas be ko, abu tėvai buvo labai užsiėmę. Jo motina valdė komunikacijų departamentą, pavadavo San Fransisko merą, o tėvas buvo architektas – *ižymus* architektas, mėgo sakyti žmonėms Džekas, nors niekas niekada jo nesiklausė ir niekam nerūpėjo. Gana ilgai Džekas labai didžiavosi savo tėvais.

Būti nematomam nebuvo taip blogai. Kartais nematomumą buvo galima kur nors pritaikyti, nors Džekas niekaip negalėjo nusikratyti jausmo, jog nuo pat tėvų skyrybų paskelbimo jis tapo dar *nematomesnis* nei įprastai. Arba kad pasaulis aplink pakito tiek, jog tam pasauliui jis jau nebepriklausė. Berniukas jaudinosi, kad greitai visai išnyks iš tėvų minčių. Ir nors tokios mintys jį gąsdino, vaikas bandė jų nusikratyti. Kam jaudintis dėl to, ko negali pakeisti? Beje, automobilis mažino greitį, ir Džekui atsakymo į šį klausimą nebereikėjo.

Miestas išniro iš po gumbuotų medžių raizginio ant nedidelio žemės kauburio – vienintelės kalvos važiuojant mylių

mylias, kiek žinojo Džekas. Kelio pakraštyje stovėjo šiek tiek kairėn pakrypus medinis ženklas. *SVEIKI ATVYKĘ Į HEI-ZELVUDĄ* – skelbė ženklas didelėmis juodomis raidėmis, nors dažai jau buvo išblukę, vietomis aptrupėję, ir buvo galima įžiūrėti pilkėjančią, tarytum iškandžiotą medieną.

– Alio? – kalbėdama telefonu pakėlė balsą Džeko motina. – Alio? Nebegirdžiu jūsų, pone.

– Čia nėra ryšio, mama? – paklausė Džekas.

– Čia nėra ryšio, – pakartojo motina, mojuodama telefonu kaip drugelių gaudykle, kad pagautų signalą. Elgėsi taip, lyg Džekas nebūtų prabilęs.

– Ar ne tai aš ką tik...

– Ir visuomet, kai vyksta kažkas *svarbaus*. – Ji užrakino telefoną ir atsiduso. – Kaip visada.

Buvo aišku, kad motina neturėjo ūpo šnekučiuotis, tad Džekas pasisuko į langą ir apžvelgė miestą be mobiliojo ryšio.

Miestas buvo švarus ir tylus. Visiškai tylus. Nebuvo judančių automobilių, girgždančių autobusų, gatvėje besistumdančių žmonių. Nebuvo lojančių šunų. Vietoje to – santūri tobulai sutvarkytų kiemų eilė, kur žalios vejų ploteliai glaudėsi vienas prie kito, o juos vieną nuo kito skyrė siaura pelargonijų eilė ar žvyro takelis. Už tvarkingo balto namo buvo matyti kitas tvarkingas baltas namas su verandomis ir prižiūrimais sodais, kartais su sūpynėmis. Nors Džekui dažniausiai patiko švarūs, tvarkingi, *nuspėjami* dalykai, tas vienodumas visame mieste jį erzino.

Jausmas buvo toks, tarsi kiekvienas namas beviltiškai norėtų būti rožinis, oranžinis ar elektrinės žalios spalvos, bet negalėjo.

Nebūk kvailas, – tvirtai pasakė sau Džekas. – Namai negali nieko norėti.

Vieninteliai žmonės, kuriuos jis matė, buvo trys vaikai – mergaitė ir du berniukai, stovintys žolėmis apaugusiame automobilių stovėjimo aikštelės kampe, pusiaukelėje į miestą. Trys dviračiai buvo palikti ant žemės kaip papuola, tarytum ką tik būtų numesti į šalį, su vis dar lėtai besisukančiais priekiniais ratais. Vaikai stebėjo kelią susiglaudę pečiais, o galvos vieninškai judėjo žvilgsniu nulydint išsinuomotą automobilį. Džekas prispaudė kaktą prie stiklo ir iš šonų prisidengė rankomis akis, kad geriau išžiūrėtų į vaikų veidus, bet jie buvo šešėlyje ir jau per toli. Nesvarbu, tarė jis sau, kaip jie atrodė, ir ar *iš viso* mieste buvo vaikų. Namuose jis neturėjo draugų, tad nesitikėjo jų susirasti ir Ajovoje.

Bet tas namas pačiame kelio gale... na, jis buvo kitoks. Daugiau nei kitoks. Jis *pranešė* apie save. Didelės ryškios gėlės ir aukštos susivijusios žolės kaip pašėlusios augo priekiniame kieme, o už jo stovintis namas buvo įžūliai krintantis į akis, su nuo karščio tviskančiomis briaunomis.

Prašau, pasakykit, kad mes neisime į tą namą, – beviltiškai mąstė Džekas. Aštrios nerimo adatėlės smaigstė kaklą, plaukeliai ant rankų pasistojo piestu. Berniukas pagalvojo, kad tuoj apsivems.

Automobilis sulėtino greitį, ir jie sustojo priekyje. Džeko motina atidarė surūdijusias girgždančias dureles. Ji tvirtai sučiaupė lūpas ir sukryžiuo rankas.

– Ne taip turėjo šitai atrodyti, – ištarė ji, purtydama galvą. – Visas šitas namas kažkoks nebe toks.

TURINYS

Pirmas skyrius. JIE PASTEBI	7
Antras skyrius. KAŽKAS KITAS PASTEBI	12
Trečias skyrius. AJOVA	15
Ketvirtas skyrius. NETINKAMAS NAMAS	20
Penktas skyrius. ĮSILAUŽIMAS	32
Šeštas skyrius. LAIŠKAS IR KITAS LAIŠKAS	37
Septintas skyrius. PIRMASIS PABĖGIMAS	46
Aštuntas skyrius. VIENAS IR NE VIENAS	55
Devintas skyrius. NUOTRAUKOS VERTĖ	60
Dešimtas skyrius. PAMOKA	66
Vienuoliktas skyrius. IŠSIGIMĖLIS	70
Dvyliktas skyrius. DRĄSA	80
Tryliktas skyrius. GRŪDŲ BIRŽA IR TRESTAS	90
Keturioliktas skyrius. RIEDLENTĖ IR VAGIS	95
Penkioliktas skyrius. DAR VIENAS ĮSILAUŽIMAS	108
Šešioliktas skyrius. ŽINOJIMAS IR NEŽINOJIMAS	117
Septynioliktas skyrius. MOKYKLOS PASTATAS	126
Aštuonioliktas skyrius. DAUGIAU PASLAPČIŲ	140
Devynioliktas skyrius. NORMALUS. ARBA NE	147
Dvidešimtas skyrius. NEPANIKUOK	157
Dvidešimt pirmas skyrius. LAISVĖ IR KITI PAVOJAI	164
Dvidešimt antras skyrius. AKMUO	167
Dvidešimt trečias skyrius. NUGRIMZDIMAS	175

Dvidešimt ketvirtas skyrius. VĖL	178
Dvidešimt penktas skyrius. BEVEIK TIESA	183
Dvidešimt šeštas skyrius. VARGŠAS VARGŠAS REDŽINALDAS	186
Dvidešimt septintas skyrius. „NĖ IŠ VIETOS!“	193
Dvidešimt aštuntas skyrius. AUŠRA	199
Dvidešimt devintas skyrius. PABĖGIMO KELIAI	203
Trisdešimtas skyrius. VENDĖ POŽEMYJE	210
Trisdešimt pirmas skyrius. ILGA ĮSTATYMO RANKA	214
Trisdešimt antras skyrius. PAIEŠKOS BŪRYS	219
Trisdešimt trečias skyrius. RYŠIAI	223
Trisdešimt ketvirtas skyrius. KAI NAMAS – JAU NEBE NAMAS	226
Trisdešimt penktas skyrius. ATSISKYRIMAS	234
Trisdešimt šeštas skyrius. KELIONĖ Į POŽEMĮ	238
Trisdešimt septintas skyrius. DŽIAUGSMAS IR KITI GINKLAI	243
Trisdešimt aštuntas skyrius. KITOS DURYS	249
Trisdešimt devintas skyrius. SIELOS KAINA	252
Keturiasdešimtas skyrius. IŠSIVERŽIMO TAŠKAI	256
Keturiasdešimt pirmas skyrius. PALAIDOTI GYVI	259
Keturiasdešimt antras skyrius. ATKŪRIMAS	263
Keturiasdešimt trečias skyrius. IŠPLĖŠTI	267
Keturiasdešimt ketvirtas skyrius. IŠLYGINTI REZULTATĄ	274
Keturiasdešimt penktas skyrius. ATSIRADIMAS	277
Keturiasdešimt šeštas skyrius. TARP GĖRIO IR BLOGIO	281
KODA	291
PADĖKA	299

Džeko tėvai skiriasi ir nusprendžia vasarai Džeką palikti pas dėdę ir tetą Ajovoje. Regis, už tokią viešnagę nieko negali būti nuobodžiau, tačiau nuo pat pirmos dienos ima dėtis keisti dalykai. Džekas niekaip negali nei prisiskambinti tėvams, nei jiems parašyti, o ir šeima, atrodo, jį visai pamiršo. Nors berniukas neatsimena, kad kada būtų šiame miestelyje lankęsis, čia jį visi pažįsta ir, panašu, netgi laukė atvykstant. Kiekviena diena atneša vis naujų paslapčių ir keistenybių.

Tai debiutinė amerikiečių rašytojos Kelly Barnhill (g. 1973 m.) knyga. Autorė Lietuvos skaitytojams pažįstama iš maginės fantastikos romanų „Raganos sūnus“ bei „Mergaitė, atsigėjusi mėnulio“. Už pastarąją knygą rašytoja 2017-aisiais metais apdovanota Niuberio medaliu. Burtų, nuotykių, paslapčių ir stebuklų kupini K. Barnhill kūriniai skirti visiems skaitytojams nuo dešimties metų iki begalybės.

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB „Scandbook“
Gamyklos g. 23, LT-96155 Gargždai

Džekas žino: jo laukia nuobodžiai vasara mažame miestelyje pas dėdę ir tetą. Ar Heizelvude išvis bent kas nors įdomaus vyksta?

Iš tiesų Džekas nė neįsivaizduoja, kiek paslapčių,
keistenybių ir stebuklų slypi miestelyje.

Iš kur jam žinoti, kad Heizelvudo gyventojai jo jau labai seniai laukia? Juk namie Džeko beveik niekas niekada išvis nepastebi – pernelyg dažnai atrodo, tarsi būtų visai nematomas. O čia, regis, net namo sienos jaučia jo buvimą. Kuo toliau, tuo daugiau keistų paslapčių iškyla į paviršių. Kas iš tiesų yra Džekas?

**NIUBERIO MEDALIO PRIZININKĖS KELLY BARNHILL
DEBIUTINĖ KNYGA – ŠIURPIAI ĮTRAUKIANTIS
PASAKOJIMAS APIE MAGIJĄ, DRAUGYSTĘ
IR PASIAUKOJIMĄ.**

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-834-1

9 786094 418341